

FORNITZO

PERIÒDIC QUINZENAL

Portantveu de l'Ateneu Cultural

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
FORA (6 exemplars trimestre) 1'10 PTES.
NÚMERO SOLT . . . . . 0'15 PTES.

Redacció i Administració
G. Hernández, 15, pral.

DELS ARTICLES SIGNATS EN SÓN
RESPONSABLES LLURS AUTORS.
NO ES RETORNEN ELS ORIGINALS.

TEORIES I REALITZACIONS

NIETZSCHE

II

Hem deixat Nietzsche marcant els cent graus en el termòmetre de la inspiració, en el zènit, com deïem, de la genialitat.

Fem ara un breu exàmen de l'aspecte Nietzscheà que en la nostra arbitrària divisió hem considerat inferior, per més que vagi dirigit a una mateixa fita, la superació de l'home, i encara que la genialitat de Nietzsche es cuidi de mantenir-lo sempre a una altura filosòfica no fàcilment assequible.

Fent descendir Nietzsche del pedestal de la poesia —el terreny de la utopia és, però, sempre el seu camp— observem les seves teories socialment aplicades. Potser trobarem entre aquestes algún pensament força distant d'altres que ja havem exposat, i tal vegada algún que fins i tot en sigui una negació. Un moviment de reflexe és, però, fàcilment explicable en un oceà tan immens.

Mentre Nietzsche és poeta, obeeix a un impuls expansiu, a una inspiració, a una acció *vers* quelcom. Quan es refereix a la societat humana respon a un impuls reactiu, es dirigeix *contra* quelcom.

Aquest aspecte reactiu, al qual avui ens referim, té el seu origen en la contra-posició existent entre els principis ètics que ell veu establerts i dominants en la nostra societat, i el seu sentiment anticristià, del qual és un exponent tota la seva obra. Hi ha un fet que indiscutiblement aguditza aquesta reacció: és la «traïció» de Wagner, la qual constitueix per a Nietzsche una obsessió que no l'abandona un moment a través de tota la seva obra.

* * *

Veritat, bellesa, justícia. Heus ací els objectius primordials a tota filosofia.

III

Respecte al primer, ja exposarem l'ideal de Nietzsche en el nostre treball precedent.

Quant a la bellesa, encara que correspongui més a l'art, ja que el filòsof no n'és essencialment creador i si definador o intèrpret, de totes maneres n'exposarem breument el concepte de Nietzsche. La bellesa es troba on hi ha vitalitat, voluntat de lluita i de creació, serietat, gravetat, virilitat. Menysprea l'art planyívol, compassiu, llastimós. Encara, s'afecta per la distinció dels costums, pel gust aristocràticament refinat i per una masculina elegància. Podriem dir, resumint, que pel que fa a la bellesa, Nietzsche és temperamentalment grec, i romà per afició.

El concepte nietzscheà de justícia és el que procurarem exposar ara.

L'home està destinat a produir una espècie superior: el Superhome. Aquest ha d'ésser producte d'una selecció. Essent els homes essencialment diferents, tenen diferents drets i distintes atribucions.

Nietzsche observa que la societat humana està dividida principalment en dues classes. D'una part, una minoria d'homes de voluntat ferma, d'esperit aristocràtic, àvids de vida i de bellesa, de privilegiada intel·ligència; els que ressalten en les pàgines de la Història i en els fets de la vida. Aquest petit nombre constitueix una selecció, una «élite» —permeteu la paraula tan en voga fa unes dècades—, els valors positius, els que són superiors, no per desig d'ésser-ho, sinó perquè hi han nascut i no poden ésser d'altra manera. Son els antecessors directes dels superhomes.

D'altra banda existeix la massa confusa i informe, els mediocres, la majoria, constituïda per totes les classes socials sense distingir llur condició econòmica.

Essent els primers, valors positius, homes superiors, és just i lícit que siguin ells qui regnin damunt la massa, els inferiors, els quals tenen per obligació adaptar-se

a la seva vida i obeir els que els són superiors. Aquests tenen, però, inherent en ells, el deure de tractar els mediocres més cortesment que a ells mateixos, bon gust que demostra llur superioritat.

Entre aquestes dues castes existeix una altre rang, els *segons*: «els guardians de l'ordre i de la seguretat, els nobles guerrers, el *rei* abans que tot, la fórmula superior del guerrer, el jutge, el sosteniment de la societat; els *segons*, el que eviten a la «élite» tot el que és grosser en el treball de regnar».

Si transcrivim les paraules de Nietzsche: «Una elevada cultura és una piràmide; no pot aixecar-se més que en terreny ample, necessita com a primera condició una mediocritat sana i fortament consolidada. La mediocritat és la primera necessitat perquè puguin existir excepcions», veurem definitivament que el concepte tirànic de justícia social de Nietzsche és diametralment oposat a les tendències modernes.

Considerant, doncs, justa l'organització social que hem descrit, és fàcil deduir que la igualtat, en qualsevol ordre, és la màxima injustícia. Essent la desigualtat una cosa inherent a la humanitat, tota doctrina igualitària, sigui en el terreny que vulgui, tendeix, no a elevar la massa a l'altura de les excepcions ja que no és possible, i si ho fos, l'estat excepcional d'un quants esdevindria vulgar i noves excepcions es destacarien indefinidament, sinó que el que preté és tallar els brots, reduir els homes superiors al nivell de la massa. Concedir drets iguals a tots, quan els *forts* en tenen de superiors, és senzillament canviar els papers; és a dir, substituir la tirania *lògica* dels forts damunt dels febles; per la tirania *absurda* dels febles damunt dels forts.

Així, segons Nietzsche, totes les doctrines que tendeixen a col·locar els valors positius en el lloc dirigent que els correspon, són doctrines vitals, positives, encaminades vers un pervenir superior. Altrament, les doctrines igualitàries es fonamenten en l'envèja, són negatives, nihilistes.

La primera doctrina negativa, que és el gèrm de totes les altres, és el cristianisme, que, tenint per base una frase demagògica—«Els primers seran els últims i últims els primers»—, estableix la igualtat davant la religió. Més tard la democràcia assentarà la igualtat davant la llei, i els socialistes—la xusma socialista, el que jo més odio, diu Nietzsche—, proclamaran la igualtat dins la societat.

Un dels objectius amb què Nietzsche es mostra

més implacable, és el poble jueu, la religió decadent del qual ha donat origen al cristianisme. Aquest poble, — sempre segons el filòsof — eternament mesquí, submís i traïdor, que es fica pertot com a casa seva, ha d'ésser rebutjat, eliminat per la raça ària, especialment pels descendents del *bell hiperbori animal ros*, superiors i aptes per produir el superhome.

Nietzsche, enamorat de la Grècia intel·lectual i de l'altivesa romana, sent aguditzat el seu sentiment anticristià, quan fa vint segles. veu que una doctrina sembrada entre els esclaus mina els fonaments de la Roma Imperial. Es desespera quan veu, no vençuda, ans sorlament aniquilada l'esplendorosa civilització romana que contenia la base, el fonament, el sentit d'una civilització europea que hauria durat mils anys.

En el transcurs de la Història, poques ràfegues de llum veu sobre la civilització cristiana. Una d'elles és la civilització musulmana a Espanya, que tan esplendoroses èpoques assolí. Però Carles Martell barrà el pas d'Europa a un poble que tenia dels veritables principis de justícia, una sana noció. Després, el Renaixement és una generosa prometença d'un retorn a un sentit elevat de la vida. Amb un Borja a la cadira papal, Nietzsche veu la negació del cristianisme en la seva pròpia mèdula. Però un capellà pobre —alemany per més vergonya— es revela davant la «corrupció» de la Cort de Roma i predica la Reforma. Luter ha salvat el cristianisme i li ha donat una forma més humil, més decadent, més cristiana.

Nietzsche forma part de l'esplèndida floració intel·lectual alemanya del segle passat. Encara que no està d'acord amb molts dels seus contemporanis, Nietzsche preveu, no obstant, la crisi del cristianisme i diu que si no és definitivament liquidat, encara serà per culpa dels alemanys; això que ell no comprèn com un alemany pot mai haver-se sentit cristià.

L'obra de Nietzsche és immensa i la síntesi que n'havem fet, no en pot ésser més que un pàlid reflexe. La divisió que hem establert és imprescindible segons la nostra interpretació d'aquest filòsof. La nostra opinió sobre les doctrines d'aquest gran pensador és un tema que està al marge d'aquest treball, el qual acabarem amb un breu estudi del nacional-socialisme alemany i de la seva relació amb les teories de Nietzsche.

JOAN PUIG I TOLOSÀ

TEATRE AMATEUR

per Enric GENOHER

Darrerament han aparegut a HORITZO dos articles parlant sobre teatre amateur, i al mateix temps, referent a l'estranya i incomprendible abstenció de l'element femení cassanenc, a tan noble art.

El nostre zel, és portar a cap una campanya en pro del teatre amateur. Per mitjà del nostre modest escrit, seguirem

la tasca començada des d'aquestes pàgines.

A Cassà, l'element femení, ha entrat apenes—i ens dol confesar-ho— a fer cultura; no ha sentit mai dintre seu, ni ha mirat de trobar una solució als diferents i innombrables problemes que se'ns presenten a diari. I és llàstima que l'element femení de casa nostra, resti inactiu pel

que fa referència a cultura i educació. L'element femení o bé roman tancat a casa seva, esclau sota la vigilància excessiva i pernicioso dels pares, envoltats dintre d'uns prejudicis eixorcs, privant a llurs filles de moure's de dintre el cercle de la llar, deixant que esmalgasti un temps preciós per al desenrotllament del seu intel·lecte, o bé solament es preocupa de llegir aquesta mena de novel·les de títols atalagadors i les quals només fan que mantenir la ignorància i una falsa il·lusió, o bé agafa una desmesurada fal-

lera pels vestits, la moda, etc., com si l'únic objectiu fos enlluernar amb la seva bellesa física el sexe contrari.

Quanta equivocació amb aquest procedir i quin engany després per l'home! Bo és que la dona cuidi de la seva bellesa, no abandonant mai les regles de la higiene, però és necessari, absolutament imprescindible que a part de les atencions que requereix el seu físic, que alimenti també el seu esperit, el seu intel·lecte.

Fer teatre és cultivar-se intel·lectualment. Llevat del seu mitjà educatiu, en els moments d'assaig, priva que els elements intèrprets, tan masculins com femenins, concorrin a llocs o s'ocupin de banalitats altament perjudicials a la intel·ligència i formació del seu caràcter.

Veiem agrupacions com la de Sant Feliu de Guíxols, Santa Coloma de Farnés, La Bisbal, etc., que avui poseeixen un envejable elenc artístic femení. A la seva respectiva fundació també toparen amb les mateixes dificultats: manca absoluta, abstenció de l'element femení. Mercès a la seva constància i bona voluntat, poden, avui, aquestes agrupacions interpretar obres escrites expressament per a les grans companyies artístiques, cosa que no podrien fer, si la part femenina no hagués correspost a les seves demandes.

L'agrupació «Renaixement» del Centre Unió Republicana de la nostra vila, per l'inconvenient que fins ara venim esmentant, es veu impotent per a representar obres de més relleu, tal com correspon a una població com la nostra. Amb els elements amb què compta anirà representant obres de pocs personatges, que estiguin al seu abast. En canvi amb un bon elenc femení podria desenrotllar-se degudament, amb l'aspiració de passar a millor categoria, que del contrari, es veurà obligada a romandre a categories inferiors amb la consegüent indiferència, tant per part dels actors com per part del públic.

Es una vertadera llàstima i ens dol—repetim—que a Cassà les noies no es decideixin a rompre d'una vegada, aquests prejudicis arcaics i es dediquin a actuar en teatre. No obstant, esperem confiats, que la campanya en pro del teatre amateur, continuarà des d'aquestes planes i tindrà l'èxit que es mereix i que nosaltres sincerament desitgem.

Aquest número ha passat per la censura governativa.

* Per excés d'original deixem de publicar la ressenya de les reunions municipals.

La Reina Cristina de Suècia.

LES LLETRES

Primavera mortal, novel·la hongaresa⁽¹⁾

per JOSEP CASTELLANO

Un escriptor de la post-guerra, Lajos Zilahy, elabora una trama entorn un tipus original d'home, plaçat dintre el món hongarés de l'avant-guerra. Hongria—fracció de l'imperi bicèfal—era aleshores pròpiament un poble feliç, com ens assevera el traductor. En realitat, aquesta felicitat era fornida per l'aglutinació de les masses i resultava compacte només considerada en volum. El microscopi ens descobria formes disperses, elements components, mancats de tal essència. Una vegada més, la fórmula general arreconava esperits d'excepció. Lajos Zilahy ens enfronta amb un d'aquests.

* * *

El procés formal de la novel·la que ens ocupa és la narració auto-biogràfica. Han experimentat els psicòlegs que els records es fan més lúcids a la ment davant la proximitat de la catàstrofe o en l'ansietat de l'espera. L'autor fa sorgir la narració subjectiva del protagonista en un d'aquests moments; amb un intent suïcida en el pensament, brolla la confessió de tota una vida. Per això, la novel·la s'identifica amb el protagonista, i la seva acció amb l'evolució interna i externa d'aquest. Amb tot, aquest personatge no és un símbol, no representa una encarnació de caràcter delimitat. L'autor no ha intentat solucionar—al donar-li alè vivificador—un problema, d'acord amb determinades lleis de lloc i de temps. L'atzar és l'únic cicerone que mena la seva vida. I les seves passes el segueixen fidelment, lligat—encara que no ho sàpiga.

Al principi, aquest personatge s'ens ofereix—i l'observem—amb una brúixola: l'ambició. Obrir-se camí en la vida. Pujar molt amunt i ésser considerat i a l'ensens admirat. Esclavitzat per aquest afany, desprecia l'amor ingenu representat sota la figura de Mali. Es trobava en el punt àlgid del seu anhel i no podia tòrcer la seva voluntat. Si penetrem dintre d'ell, compremem que aquesta voluntat de la qual s'envaneix no és centralitzada. Les seves cavil·lacions en aquest sentit ens les representem com automates, mecàniques. Dintre l'engranatge de la maquinària social aspira a ésser-ne la clau i no és més que una peça solidària.

Topa amb l'amor-passió quan l'ambició és l'únic impuls vital que el domina. I l'amor d'Edit—després d'un inici explosiu, tàctic—s'endinsa en el seu món i pausadament logra desplaçar l'ambició a un lloc accidental. Aleshores, concentra tots els reflexes en el seu sí, i s'enriqueix de vida interna. Amb la introspecció es tortura, però no pot escapar-se d'aquest parany. Els fins de la seva vida

anterior resten esmicolats davant el seu terratrèmol de passió. I es creu ésser predestinat a l'amor per un impuls fatalista. El revolta sens dubte la mentida de la seva amada; però, si penetrem en la seva pensa, potser se li clava més punyenta encara la sageta de la súbita ambició d'ella. I s'abriga amb el mantell d'un isolament prenyat de records i rebel·lió contra el destí.

Quan torna a enfrontar-se amb el món exterior, topa amb una Jozsa experimentada. I—perquè no?—arriba a estimar-la intensament, puix la gelosia entra en la seva vida i li fa esclatar les venes. També, portat per l'atzar, es refugia en l'atzar: el joc li va desfent a miques la resta d'ambició que servava.

I arribem al moment paradoxal. Edit torna a estimar-lo o, potser millor, no ha deixat mai d'estimar-lo; sacrifica a ell la seva fretura de dignitats, d'enlairament. Jozsa espera amorosa la data del casament per ell fixada. Dos camins que el tempten amb forces nivellades. No li és fàcil decidir-se per una sola banda. Quan tot somriu, comet el greu error de voler ignorar la vida: es replega dintre la clova del seu pensament. El sentiment de la pròpia existència queda amagat sota unes aigües murmuradores d'oblit i de somni perpetu...

I es suïcida.

* * *

Malgrat la seva fi, el protagonista no és Werther, ni tan sols un romàntic. És un ambiciós que resta sense ambició, però amb l'amor. És un fracassat només dintre el propi pensament. S'aventura en el desconegut perquè ha esgotat totes les forces. Si cerquem el motiu de la seva resolució, no el podem trobar en l'exterior, sinó en el seu complex mecanisme interior. La força centrípeta l'ha fet tornar minúscul i això l'ha induït a esborrar-se voluntàriament del cercle dels mortals.

Lajos Zilahy ha deixat obrar el personatge al seu propi albir; ha deixat evolucionar la seva psicologia al compàs dels esdeveniments i aquests són els veritables autors del seu caràcter i la seva passió. Aital és el punt vulnerable que presenta a la crítica aquesta novel·la hongaresa. N'ha resultat l'estudi introspectiu d'un caràcter esquemàtic, mancat del distintiu de rectilini i al qual podríem agregar el qualificatiu d'aïllat. En aquest sentit, l'autor ha reeixit. Si bé no representa *Primavera mortal* cap fita nova dintre la moderna novel·la, hem de tenir en compte que aquesta fou la primera obra de Lajos Zilahy.

(1) *Primavera mortal*, de Lajos Zilahy. Traduïda per F. Oliver-Brachfeld. Edicions Proa.

COMENTARI

Motius de poesia

per RICARD MESTRES

En el llibre «L'aire daurat» de Marià Manent, que és un recull d'interpretacions catalanes de poemes xinesos, trobo, costat per costat, dos versos: «D'ençà que ella partí» i «Beatitud». Cada poema isolat, té un valor propi, un valor del qual no està desproveït cap dels que figuren en el recull. Ajuntem-los, però, i comparem-los i aprofundim el sentit i el batec líric de cadascun. El poeta de «D'ençà que ella partí» és un enamorat amb l'amada absent—al cel o en la terra, tant se val—en el moment d'escriure el poema. El poeta de «Beatitud» és també un enamorat—però de la natura. Ambdós lloen les seves particulars afeccions amb ardidesa—una ardidesa velada per una emoció adorativa que enclou un parpelleig curull de llàgrimes captives que forneixen al vers aquella punta de sal—molt poca—sense la qual llur poesia seria excessivament descriptiva.

Tots dos porten a ultrança llur adoració. El poeta enamorat no vol flors—vol branques de xiprer. El sol no li diu res i la seva claror el mortifica. Amant, ara, de l'obscuritat, espera que l'astre es colgui rera les muntanyes per anar a adormir-se entre els joncs tendres que ella—la «ella» immancable—estimava. Amor líric, doncs, que es conforma amb el lleu contacte per sadollar el seu cor d'emoció amorosa. Tot el que no sigui un record vivent d'ella és bandejat, i exaltat el que hi tingui una relació—per remota.

Què diu el poeta no enamorat o millor, què diu el poeta enamorat de la naturalesa? La lloa i en canta les excel·lències. Estima la primavera perquè en ella el fullatge del *lan* penja desfet com una cabellera. Estima el cel de l'estiu perquè hi rellisca la lluna. La tardor és també amada perquè fa florir la flor del cinamom. L'hivern és encara un altre motiu de la seva afecció. La llum hi és més apagada i és tan dolç llegir versos en ella! I troba en aquestes coses tan senzilles, en llur contemplació, tot el sentit de l'existència. Engrescament infantil—i poètic. Unió—fusió, quasi—dels sentiments d'aquests éssers superiors que són el poeta i l'infant. Aquest és un contemplatiu que no capeix ben bé el sentit i la causa del seu embadaliment. El poeta és l'infant que comprèn això: l'ànima ben pura—infantil—disposada a percebre aquest moment subtil i fugisser del tornar en el verd d'una fulla i a escoltar la música imperceptible del vent. Però el poeta de «Beatitud» diu més. Va més enllà. Tal com el «D'ençà que ella partí» bandeja la natura, ell bandeja la dona. No està enamorat, perquè la flor perd el seu perfum quan una dona l'ha collida! Ho sacrifica

tot a a aquesta adoració sublim del misteri i la pompa de la naturalesa.

Potser aquests dos versos assenyalen als poetes dos camins. Plantegen una dualitat: Amor o Natura, que cal cantar, si ambdós camins són fonts copioses d'inspiració autèntica?

Un poeta cassanenc inèdit, potser sense saber-ho, trobava la solució escrivint aquests versos

«presa en l'encís de l'hora bruna
la meva amada m'ha besat»

on amor i natura hi són bellament fosos per la fina sensibilitat del poeta: ulls i cor.

Cinema Modern

Diumenge 20 Octubre 1935. - Tarda i nit.

Una altra important
estrena!

El més nou en
cinematografia.

EL CINEMA

Les pel·lícules d'aquests dies

per R. M. M.

Catalunya:

S'han projectat en aquest cinema una sèrie de films excel·lents. En primer terme, comentarem el que dirigit per Sidney Franklin, porta el títol de *Les Verges de Wimpole Street*, basat en la vida de la poetessa anglesa Elisabet Barret, mariada amb el poeta Browning. Sidney Franklin ha descabdellat la història d'una manera meravellosa, procurant a l'espectador unes estones d'emoció de la millor mena. La jove oprimida per un pare egoista, sàdic, de sentiments equívocs, que es consumeix en l'habitació on la té reclosa, rep l'alenada d'optimisme del poeta Browning. L'oposició del pare serà vençuda perquè l'amor pot més. Tot hi és explicat d'una faísó perfecta, evitant tot malabarisme—moltes vegades, en cinema, el malabarisme és el recurs dels que no saben dir bé les coses—i donant al film una tonalitat d'història romàntica, tal com escau. El director s'ha vist ajudat en la seva tasca per uns intèrprets tan bons com Charles Laughton i Norma Shearer, que representen llur rol d'una manera engrescadora.

En el mateix local hem vist també: *Divina*, d'Alfred Santell, *Volant vers Rio Janeiro* i *Carlemagne*, films, dintre la seva característica, reeixidíssims.

Modern:

La pel·lícula més remarcable que ens ha ofert aquest cinema és *Tempestat a l'albada*, del director rus Richard Boleslawsky. L'assumpte és portat a un ritme fantàstic, que no trenquen ni les immancables escenes d'amor. El millor de la pel·lícula és el començament, on a base de l'atemptat de l'arxiduc d'Àustria, Boleslawski ha compost una escena d'un moviment trepidant, amb aquell domini de les masses que els animadors eslaus poseeixen. Walter Huston i Kay Francis, que protagonitzen el film, han posat tot llur talent al servei del director, el qual, amb els seus coneixements cinematogràfics i tan ben ajudat pels actors, ens ha servit una pel·lícula d'aquelles que es veuen amb veritable plaer. S'han projectat al Modern els films: *O tot o res*, del dinàmic i inigualable James Cagney i *Sor Angèlica*, que no aconsegueix pas animar l'ensopidíssim panorama del cinema espanyol.

Kursaal:

Bouboule I, rei negre i *El blau del cel*, dues cintes passades en una mateixa sessió són dues mostres i dos tipus del del cinema de producció europea, que no té gaire preocupacions i que dedica gairebé exclusivament les seves activitats a entretenir el públic sense donar-li massa mals de cap. I en el cas particular d'aquests dos films, la finalitat és atesa perquè tant l'un com l'altre són entretinguts i de bon veure. El primer, ple d'aquell humor francès que Georges Milton personalitza tan bé, i el segon una altra peça de l'edifici que els alemanys hitlerians han bastit a base de les seves operetes.

La Dtra.

R. Capillas de Vicenç

Metgessa-Dentista

Ofereix el seu consultori,
establert al carrer

Manuel Bellés n.º 17,

d'aquesta Vila, on passarà

consulta tots els

diumenges.

EL FUTBOL

Jovent d'Ara, de Salt, 4
U. S. Cassà, 0

Després de la brillant victòria aconseguida a Vidreres, aquest resultat potser sorprendrà una mica. Però direm tot seguit que el Cassà jugà descohesionat per la manca de dos dels seus millors elements, que són Burcet, i Olivé. També influí el fet de que el Joventut jugués amb 12 elements, un d'ells tan important com era l'àrbitre de l'encontre, que tingué una actuació pèssima, deixant als jugadors del club de Salt en llibertat de lliurar-se a un joc indecentment brut, ço que causà al Cassà baixes importants.

El que fou el partit. Surt el Joventut i hi ha un atac ben coordinat de l'ala esquerra que arriben fins a la porta cassanenca, fallant la defensa. Contraataca el Cassà i seguidament es fa remarcar la falta de compenetració dels devaners, anant la pilota a fora.

Es tira el kik, agafant la pilota un devanter del Joventut que passa al seu extrem, el qual llença la pilota bombejada que es rematada pel devanter-centre, desviant a córner Torrent en un bon plongeon. Es tira córner, sense conseqüències, estacionant-se el joc en terreny cassanenc, donant a Torrent diverses ocasions de lluir-se, i tirant-se tres còrners seguits, que no fan funcionar el marcador.

En un kik del Joventut, recull la pilota el seu avant-centre que passa a l'interior, el qual s'interna i llença un xut que atura Torrent en plongeon, entrant a rematar el mateix jugador que lesiona Torrent d'ambdós braços.

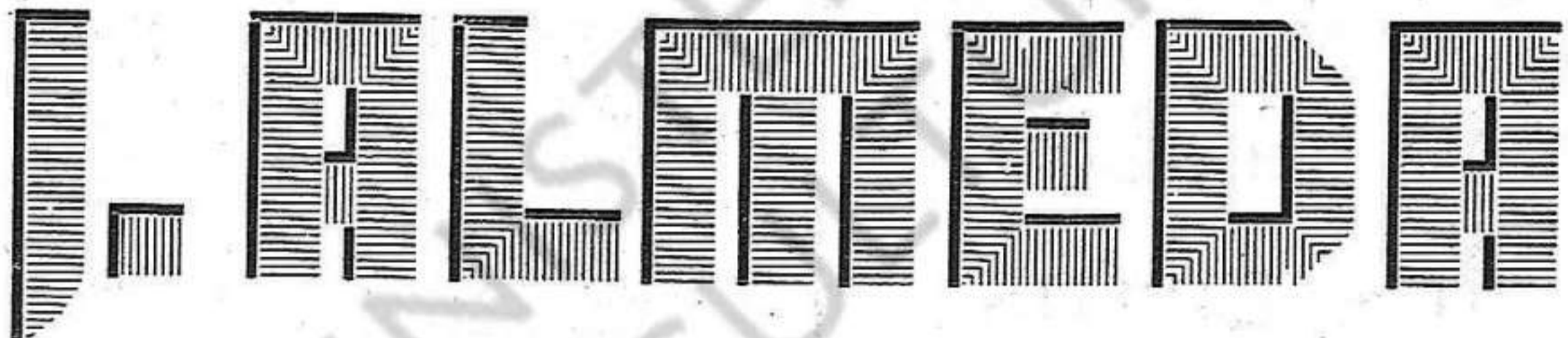
Als 33 minuts de joc una pilota bombejada del mig-centre dona ocasió al devanter centre de marcar el primer gol d'un bon cop de cap. Reacciona el Cassà, escapant-se Anglada, que passa avançat a Mateu i aquest, sol davant de porta fa malbé una magnífica ocasió d'empatar, finalitzant així la primera part.

Comença el segon temps i sembla que a Torrent se li hagi encomanat l'apàtia dels altres jugador, o bé que les lesions no el deixen actuar a l'alçaria de la seva classe. Als 10 minuts de joc, s'escapa l'interior esquerra del Joventut, el qual xuta, tocant la pilota el pal i recollint el devanter centre en off-side claríssim, marcant així el segon gol. El Cassà es desmoralitza al veure que quan els seus devaners agafen l'esfèric, són entrats en faut descarat, i que, en canvi, són ells els castigats per l'àrbitre. Davant aquesta parcialitat els jugadors del Cas-

sà no s'hi maten, i deixen els devaners contraris completament lliures, aprofitant aquest per marcar dos nous punts. Per acabar d'adobar-ho sembla que Torrent vol ajudar als contraris i ell mateix endinsa la pilota a la seva porteria, en un kik, manifestant l'àrbitre que no cedia el punt, sens dubte colpit per la ironia de Torrent, que s'el passejava. Aquest «senyor» pità el final del partit 5 minuts abans del temps reglamentari, al veure que els nostres jugadors estaven disposats a fer més copiosa la victòria del Joventut, jugant a favor d'ells. Al cap i a la fi, no volien fer altra cosa que el que aquest «senyor» havia fet durant tot el partit. El senyor Vilagran—sempre més ens recordarem del seu nom—pensem regalar-li un Reglament de futbol, que comprarem per subscripció popular.

X-27

VINS DE POSTRES

“Suau” i “Sec”

De venda a Barcelona: CASA VICENÇ FERRER I CIA.
i SOLER I MORA - Jaume I, núm. 1

NOTICIARI

La Festa de la Raça.

El dia 12 es celebrà aquesta festa, i al C. Federal hi hagué audició de sardanes i ball de nit per la cobla la Unió.

El Remei

El passat dilluns foren nombrosos els cassanencs que anaren al Remei en motiu de la seva tradicional i simpàtica festa.

Notes de l'Ateneu

Reunió General

El dimarts dia 15 tingué lloc la reunió anunciada llegint-se l'acta anterior, el balanç i aixecant-se la sessió després dels precs i preguntes.

Kursaal Cinema

El local de
les grans
superpro-
duccions!

MOVIMENT DEMOGRÀFIC DELS MESOS D'AGOST I SETEMBRE PROPASSATS.

Naixements

Narcís Cabarrocas i Andreu fill de Joan i Lluïsa.
Maria de les Neus Masgrau i Bosch filla d'Isidre i Leonor.
Joan Tallada i Brujats fill de Tomàs i Maria.
Marta Pijoan i Busquets filla de Joan i Angela.
Maria Vilar i Llinàs filla de Joaquim i Loreto.
Dolors Juliol i Bosch filla de Francesc i Enrica.
Joan Arbussà i Lloveras fill de Joan i Caterina.
Carmè Virgili i Auradell filla de Pere i Rosa.
Encarnació Donat i Cabarrocas filla de Jaume i Dolors.
Anna-Maria Esteba i Sardor filla de Pere i Josefa.
Grau Vilà i Caselles fill de Joan i Anna.

Matrimonis

Antoni Vergés i Barba amb Maria Rovira i Gibert.
Conrad Cid i Bonet amb Felicia Darna i Vert.
Josep Reyné i Gou amb Vicenta Geronès i Vallès.
Joaquim Torras i Albert amb Teresa Fernández i Oliva.
Joaquim de Careda i Casadevall amb Concepció Frigola i Almeda.
Enric Terradellas i Fontseca amb Rosa Albertí i Martí.

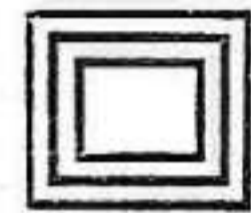
Defuncions

Engràcia Domingo i Vilallonga, vídua de 69 anys.

Montserrat Casadevall i Falgueras, soltera de 17 anys.
Gabriel Carreras i Bernada, vidu de 80 anys.
Francesca Figueras i Serra, vídua de 79 anys.
Margarida Cristià i Olivé, vídua de 74 anys.
Dolors Poch i Bas, soltera de 77 anys.
Josefa Xirgu i Domingo, casada de 60 anys.
Carme Esteve i Coll, vídua de 76 anys.
Baldomer Vilallonga i Casas, vidu de 75 anys.
Hermenegild Barnés i Cassá, casat de 42 anys.
Josep Artigas i Brujats, casat de 75 anys.

Saló Catalunya

Diumenge 20 Octubre - Tarda i nit.

Inauguració d'un nou
equip sonor complet
a dues màquines,
de la famosa marca
ORPHEO-SINCRONIC

Subscriuiu-vos a "HORITZO"

Joan Domingo Alemany

ADVOCAT

Ofereix el seu despatx

Argenteria, 19, pral. Telèfon, 477

GIRONA

PINTURA DECORACIÓ

Francesc Ragolta

Pintor decorador artístic.

Empaperador.

VENDA DE PAPERS PINTATS

Ramon Ferràndiz, 116

CASSÀ DE LA SELVA

Farmàcia J. Botet

Cassà de la Selva

DESPATX ACURAT DE RECEPTES

Cobla :: Orquestra
Orquestrina

La Principal

Per a contractes:

Francesc Gruart - TELÈFON, 19

FARMACIA I LABORATORI

Joan Gener i Roca

CASSA DE LA SELVA

Manuel Bererra

SASTRE

Cassà de la Selva

COBLA :: ORQUESTRA
ORQUESTRINA

LA SELVATANA

CASSA DE LA SELVA (Girona)

Telèfon, 22

Per a contractes: PERE ARPA

PESCA SALADA :: FRUITES
LLEGUMS CUI TS

CASA TRESINA

Fermí Galán, 6

Cassà de la Selva

Agència d'Autòmibus i Transports

La Cassanense

Administració: Castelar, 61 - Garatges: Progrés, 3 i 31

Cassà de la Selva (Girona)

PERE CUFÍ

Fàbrica de Gasoses i Sifons. - «Fruxampany»
Representant de la cervesa «Damm»

CASSÀ DE LA SELVA

Fonda El Comerç (Antiga casa Barretina)

VDA. JOAN ABELLÍ

Preus reduïts — Servei acuradíssim — Garatge
Plaça Clavé, 30 - G. Hernández, 10 - Cassà de la Selva

Gran assortit en CALÇAT DE TEMPORADA
no dubteu un moment,

En XEC Espardenyer

us en servirà d'econòmic i superior.

Emili Castelar, 41

Cassà de la Selva

Narcís Martí

TOCINERIA :-: QUEVIURES

CASSÀ DE LA SELVA

Reparació d'Automòbils. - Venda i reparació de
bateries. - Cotxes a pupilatge. - Lubrificants,
olis, grasses, etc. - Cotxes de lloguer.

Garatge Modern

ENRIC GRUART

Joaquim Costa, 37 i Concepció Arenal, 5
TELÈFON, 32 R

Fonda "El Recreo"

GARATGE

BANY

Plaça J. A. Clavé. - Telèfon, 15 - Cassà de la Selva

Jaramago Valadia

El millor paper de fumar

ESTOIG ENGOMAT : 10 Cts.

JARAMAGO «ORO» : 20 Cts.

Demaneu-lo a tots els estancs.

DIPOSIT DE VENDA: Sant Pau, 22 - BARCELONA

PIPES, BOQUILLES, PETAQUES,
MONEDERS, JOCS DE CARTES, DOMINÓS,
ESCACS, PARCHESSIS, etc.

Venda a l'engròs i a la menuda.

Jubert & Presas

BANQUERS

Telèfon, 8

Cassà de la Selva

NARCIS DURAN

Aiguardents i Licors - Elaboració acuradíssima

Pont, 7 i 9 - Cassà de la Selva

Servei amb camions propis per tota la província.

Servei amb camió de Cassà a Barcelona
amb parades a Caldes de Malavella i a
tots els pobles del litoral.

Emili Cabarrocas

Preus econòmics. Servei ràpid.

Carrer Mesures

Cassà de la Selva